ANUNȚURI



• **Final de an școlar și pentru colectivul de la Școala Sf. Nicolae**. După osteneala de 2 semestre, serbarea și petrecerea câmpenească au punctat un an plin de roade școlare, mereu sub ocrotirea Sfântului Nicolae. Dorim odihnă binecuvântată tuturor!

• Biserica Izvorul Tămăduirii – Spital din Ineu este gazda primitoare a unui mare odor: **inima Sfântului Luca al Crimeii**. Aceasta va rămâne la închinare până în data de 14 iunie.

• Săptămâna aceasta Dumnezeu a chemat la El pe mai mulți apropiați ai obștii noastre:
Întâi pe prof. **Mircea Buta**, pe care îl știm de ani buni dirijând corurile de la Catedrala veche și studențesc și venind cu osârdie dimineața devreme la Utrenii și Liturghiile de peste săptămână.
Apoi a adormit **Elena**, mama surorii Ramona și bunica lui Mario-David, unul din fotografii talentați de la Bisericuță. Amândoi s-au arătat întăriți, știind că cea dragă lor a plecat spovedită și împărtășită.
O altă bunică, **Irina**, a maicii Iustina de la Băița, a adormit și ea săptămâna aceasta. O vedeam din când în când la slujbe, împreună cu fiica sa, demnă în durerea de a-și fi pierdut acum câțiva ani cealaltă fată.
Dumnezeu să-i așeze pe toți trei cu drepții!

ȘTIRI

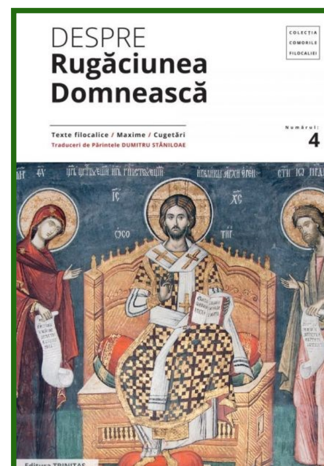
• Luni, ierarhii arădeni au sfințit **Centrul educațional-medical „Sfinții Doctori fără de arginți”** de pe str. Sava Tekelia din Arad (aproape de Bisericuță), recent renovat. Cabinetele vor funcționa în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Arad, având ca scop derularea unor programe de sănătate relațională, educație pentru viață și educație pentru sănătate. (*sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)*

• Săptămâna trecută, Curtea Supremă de Justiție a Israelului a dat o sentință irevocabilă cu privire la **exproprierea terenurilor proprietatea Patriarhiei Ierusalimului**, din apropierea porții Jaffa, pornită de o organizație evreiască radicală. Încercarea patriarhului de a împiedica exproprierea durează de 17 ani, acesta văzând nedreptatea făcută ortodocșilor, dar nereușind să împiedice achiziționarea terenurilor de către evreii radicali. (*sursa: orthodoxtimes.com)*

• Lunea trecută, o mână de evrei ultra-ortodocși **au vandalizat capela Sionului**, unde a avut loc Cina cea de Taină și Pogorârea Sfântului Duh. Atacatorii i-au amenințat cu moartea pe paznicii puși de Patriarhia Ierusalimului. Din păcate, nu este primul incident de acest fel. (*sursa: orthodoxchristian.com)*

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

DESPRE RUGĂCIUNEA DOMNEASCĂ



Cartea reprezintă o colecție de texte filocalice, maxime și cugetări cu note și traduceri realizate de Părintele Acad. Dumitru Stăniloae. Textele despre rugăciunea Tatăl nostru sunt extrase de la sfinți precum: Grigorie Sinaitul, Ioan Scărarul, Isaac Sirul, Nicodim Aghioritul, Grigorie Palama, Simeon Noul Teolog ș.a.

„Să facem din fiecare gând, din fiecare întâlnire, ocazia unei rugăciuni neîncetate. Această întâlnire cu lucrurile și cu ființele este o cale de a ajunge la o stare de rugăciune și chiar de liturghie personală, unită cu rugăciunea continuă lui Hristos Arhiereul nostru, Care a sfințit toate și vrea să sfințească toate neîncetat prin noi, primind jertfele noastre și oferindu-le Tatălui împreună cu propria Sa jertfă.”

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 20 (LXXXVIII) 12 iunie 2022



MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet





> ***„Astăzi în lume lipsește dispoziția bună, mărimea de suflet.***

GENERAȚIA NEPĂSĂRII

Sf. Paisie Aghioritul

Nepăsarea față de Dumnezeu aduce nepăsarea și față de toate celelalte.

Le-au distrus pe toate, familia, învățământul, serviciile. Nu-i interesează nimic! Nu au nimic înlăuntrul lor...

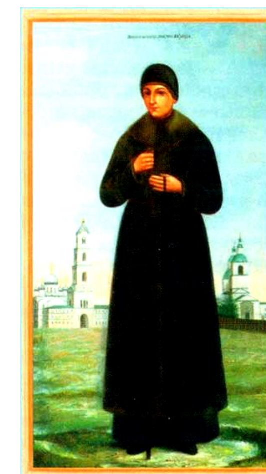
Mergi la o școală și vei vedea. Dacă, de pildă, ferestrele sunt trântite de vânt, nu știu de se va afla vreun copil să le închidă ca să nu se spargă. Unii cască gura la ele, alții se uită cum se trântesc, alții trec pe acolo ca și cum nu s-ar întâmpla nimic. Nepăsare!

Mi-a spus un ofițer care era responsabil cu depozitele: *Mă chinui să aflu un soldat serios să-l pun de pază la depozitul de carburanți ca să nu dea alții foc sau el însuși să nu arunce vreo țigară din neatenție, și nu găsesc!*

Există un duh căldicel, deloc bărbătesc. Ne-am stricat cu desăvârșire! Cum ne mai rabdă Dumnezeu ?

Nepăsarea față de Dumnezeu aduce descompunerea. Credința în Dumnezeu este mare lucru. Omul care Îl adoră pe Dumnezeu, după aceea își iubește și părinții, și casa, și rudele, și serviciul, și patria. **Unul care nu-L iubește pe Dumnezeu nu iubește nimic**, nici familia și nici patria. Toate încep de aici.

Sf. Alexandra, prima stareță de la Diveevo
(13 iunie 1789)



Tânără, bogată și văduvă. A lăsat totul pentru Hristos și s-a făcut monahie. După o vreme i s-a arătat chiar Maica Domnului și i-a zis că e rânduită să ridice o mănăstire nouă. Averea a dat-o să ridice Diveevo. Viața sfântă s-a vădit mai ales după adormirea ei. Un ofițer bolnav a fost trimis de Sf. Serafim de Sarov la mormântul ei să-i ceară vindecare. Ofițerul i-a văzut sfintele moaște: scheletul întreg, oasele de culoarea chihlimbarului, iar din craniu izvora sfântul mir din trei părți: din mijlocul frunții și din cele două orbite. S-a întors acasă complet sănătos, slăvind pe Dumnezeu. Sf. Serafim de Sarov vorbea despre Maica Alexandra cu o profundă cinstire. *„Îmbrăcămintea ei avea multe cârpeli, șalul îi era vechi, iar ochii ei erau mereu înlăcrimați. Până în ziua de astăzi îi sărut urmele picioarelor sale*”.

Odinioară, în patria mea, Farasa, oamenii spuneau: *Dacă ai vreo treabă, n-o lăsa pe mâine. Dacă ai mâncare bună, las-o pe mâine, că poate vine un musafir*. Astăzi se gândesc: *Să lăsăm treaba, că poate va veni cineva mâine și ne va ajuta. Dar mâncarea cea mai bună s-o mâncăm în seara asta.*

Astăzi cei mai mulți se învârtesc în jurul lor. Se gândesc numai la ei înșiși. Să presupunem că plouă, se face potop. Veți vedea că cei mai mulți dintre noi se vor gândi dacă nu au rufe puse la uscat, ca să meargă să le adune. Rufele de se vor uda, iarăși se vor usca. Dar cu cei ce seceră ce se întâmplă? Vă doare pentru ei ca să faceți o rugăciune? Nu știu dacă se vor găsi 5-6 suflete care să-și aducă aminte de sărmanii țărani.

Omul nu se gândește la celălalt, nu iese din sine, ci mereu se învârte împrejurul său, se are pe sine drept centru, iar nu pe Hristos.

Dacă ieșiți afară din casă, aruncați o privire și în jurul vostru. Se poate ca cineva, fie din răutate, fie din neatenție, să arunce ceva și să ia foc. De aceea, aruncați câte o privire. Și aceasta ține de cele duhovnicești, pentru că privirea aceasta conține dragoste, arată că îți pasă! Eu când ies din chilie arunc o privire să văd dacă nu arde ceva, sau dacă aud o bubuitură, iau aminte: ce se întâmplă? Și fac rugăciune.

La cel ce nu se interesează de sine din dragoste față de ceilalți, nu numai Dumnezeu privește cu mult interes, ci toți oamenii se interesează de el. Trebuie să cultivăm mărimea de suflet.

Trec anii și ce ani grei sunt! Cazanul fierbe. Dacă cineva nu este puțin întărit, cum va putea, oare, înfrunta o situație grea? Căutați să vă îmbărbătați! Strângeți-vă puțin! Văd ce ne așteaptă și de aceea mă doare. Nu vă lăsați slobozi!

Astăzi în lume nu se justifică neștiința. Lipsește dispoziția bună, mărimea de suflet. Dar **cel ce are dispoziția bună de a-L cunoaște pe Hristos, Îl va cunoaște**. Atunci când vrea, omul poate afla multe posibilități ca să cunoască adevărul.

Cireșule

Radu Gyr



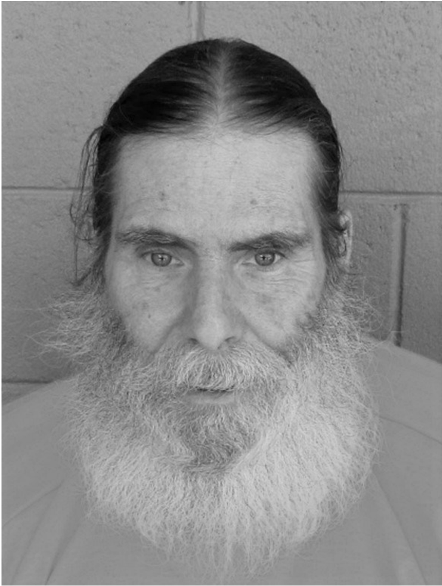
Cireșule cu frunze tremurânde,
neprihănit și tânăr voievod,
surâzi cu flori, binecuvânți cu rod,
sfințești cu patrafirul umbrei blânde.

Tu schimbi în daruri tot ce-aduni din glod,
ci eu mă-ncheg în desfrânări flămânde,
sunt numai mârșăvii și numai pânde,
mă sparg în uri și-n pofte mă slobod.

Tu vii și-acum din rai pe huma asta,
pe care-o pângăresc de-a curmeziș,
și dacă-ți suie-omizile pe casta

lumină a cerescului frunziș,
vin din osânda mea, cresc din năpasta
cu care spurc toți îngerii trimiși.

Când îți cunoști ziua morții



Frank Atwood din Arizona, SUA, a fost condamnat la moarte în 1987 pentru o crimă pe care a susținut până în ultima clipă a vieții că nu a făcut-o: uciderea unei fetițe de 8 ani. În închisoare viața i s-a schimbat total. De la tânărul rebel, care trecuse prin toate și le încercase pe toate, a ajuns la căutătorul de adevăr. A terminat două facultăți, s-a căsătorit în 1991. Apoi Frank îi scrie unui ierarh ortodox din Cipru, care îl pune în legătură cu Părinții Mănăstirii „Sfântul Antonie cel Mare" din Arizona, întemeiată de Părintele Efrem Filotheitul, și care se afla chiar în orașul închisorii sale. În 1998 a fost botezat ortodox, primind numele Antonie. Și toate acestea s-au întâmplat el fiind în închisoare. După nenumărate recursuri și cereri de grațiere, Antonie, tuns în schima mare în ultimele zile ale vieții sale, cu numele Efrem, a fost executat în 8 iunie, săptămâna trecută. Redăm mai jos câteva mărturii despre acest om.

Mărturia Mitropolitului Athanasie de Limassol

„Frank Atwood m-a găsit pe vremea când eram stareț la mănăstirea Mahera, prin intermediul unei cărți intitulate *Muntele tăcerii*. Frank a citit cartea cât era în închisoare și a dorit să ia legătura cu părintele Maxim, despre care se vorbea în ea. Astfel că a sunat la noi, iar eu i-am răspuns.

Era deja condamnat la moarte. A vrut să afle despre Dumnezeu, despre Biserica Ortodoxă și despre monahism. A rămas că o să ne scriem. La început mi s-a părut ciudat să primesc scrisori de la un condamnat la moarte din Arizona. Însă apoi lucrurile au curs firesc și am purtat o corespondență intensă vreme de 2-3 ani. Așa am aflat că în tinerețe Frank făcuse multe trăznăi, pentru care era vestit în orașul său. Când a fost ucisă fetița, el a fost arestat, fiind considerat capabil de așa ceva. Apoi l-au judecat și l-au condamnat la moarte, fiind închis într-o închisoare de maximă securitate.

Acolo a stat timp de 34 de ani. În tot acest timp a citit foarte multe cărți, a căutat, a cercetat și a ajuns la concluzia că Biserica Ortodoxă este adevărata Biserică a lui Hristos. Apoi a cerut să fie botezat. Și de atunci se numește și Antonie. L-am vizitat de două ori, acum 10 ani și acum 5 ani. A treia oară nu mi-au mai dat voie, fiind definitiv condamnat la moarte.

Omenește vorbind, condițiile în care stă sunt ireproșabile. Dar sufletește este groaznic. Zeci de ani a stat singur-singurel în celula sa, fără să poată vorbi cu cineva, decât din când în când cu soția și cu părintele duhovnic. Și cu toate acestea și-a păstrat limpezimea minții. Am vorbit cu el despre cele întâmplate și mi-a spus cu toată sinceritatea că nu el este vinovatul. Este pregătit însă pentru orice va îngădui Dumnezeu să se întâmple."

Mărturia unui jurnalist prezent la execuție

Un jurnalist care a fost de față la execuția a spus mai apoi că „a fost probabil cea mai liniștită dintre toate execuțiile la care am fost martor".

Mărturia lui Antonie-Efrem Atwood

„Am suferit enorm până să ajung să învăț ce înseamnă dragostea adevărată, jertfelnică, și cum pot să o pun în practică în condițiile vieții mele de condamnat la moarte. Lupta mea de despătimire nu diferă de lupta oricărui alt creștin. Părinții Bisericii m-au învățat că, **fără suferințe, nu putem cunoaște adevărul**, că numai prin durere dobândim înțelegerea duhovnicească.

Am înțeles că a-ți lua crucea înseamnă a omorî păcatul și a transfigura patimile. Crucea se referă și la voința pregătită pentru suferință; în timp ce acțiunile mele anterioare erau rezultatul urii împotriva tuturor, pentru că fusesem agresat sexual, și al mâniei provocate de jignirile primite, am început în sfârșit să-mi văd necazurile ca pe o binecuvântare. Așa cum minereul de fier, când e scos din pământ în stare brută, e urât vederii, ca apoi, după ce e curățit în foc și bătut cu ciocanul, să iasă din el o spadă frumoasă, tot așa focul și loviturile necazurilor ne curățesc și ne înfrumusețează sufletul."

Mărturia din ziua execuției: „Îți mulțumesc, dragul meu părinte, că ai venit astăzi și pentru că m-ai călăuzit pe calea credinței. Doresc să-i mulțumesc minunatei mele soții care m-a iubit cu toată ființa ei. Doresc **să mulțumesc** prietenilor mei și celor din echipa juridică, și, mai presus de orice **lui Iisus Hristos care prin acest proces judiciar nedrept m-a dus la mântuire**. Mă rog Domnului să aibă milă de noi toți și Domnul să aibă milă și de mine".

Mireasma trecutului



Olga Greceanu, artista de la Rugul Aprins

Olga Greceanu a fost o femeie care a impresionat pe toți cei care au cunoscut-o. Pictoriță cu o viziune extrem de bine întemeiată în tradiția românească, scriitor și intelectual creștin, comentatoare a Bibliei. A primit de la patriarhii Nicodim și Justinian permisiunea specială de a predica în biserică, lucru extrem de rar printre laici și cu atât mai mult printre femei. A fost singura femeie membră a cercului intelectual și mistic Rugul Aprins. Din punct de vedere artistic era o avangardistă, o inovatoare în tehnica frescei. O femeie cu personalitate puternică, care a fost acceptată în cercul atât de conservator al Bisericii Ortodoxe. Cine era, totuși, această femeie-fenomen?

S-a născut în 1890 la Nămăești, lângă Câmpulung Muscel. Se trăgea dintr-o familie din marea aristocrație poloneză, care i-a lăsat o avere considerabilă: case, moșii, obiecte valoroase. A studiat în Belgia, arte plastice și chimie, iar la Paris s-a specializat în frescă. Tot în Belgia l-a cunoscut pe viitorul său soț, Nicolae Greceanu, cu care s-a căsătorit în 1914 și alături de care avea să stea într-o căsnicie care a durat 47 de ani.

A realizat mari ansambluri murale, cum sunt frescele de la Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu", de la Institutul de Istorie „Nicolae Iorga" al Academiei Romane, frescele din clădirea Sfântului Sinod sau mozaicurile bisericii Mănăstirii Antim din București. A avut expoziții în țară și în marile orașe europene, a participat la Expoziția universală din New York (1939). Se număra printre doamnele apropiate de regina Maria. Era în elita culturală a Capitalei și era prietenă cu artiști de talia lui Luchian sau Tonitza.

S-a afirmat si ca scriitoare, publicând mai multe cărți, studii fundamentale de teoria artei, dar și scrieri istorice, literare și religioase, romane și nuvele, precum și numeroase articole în presă.

Olga Greceanu mărturisește transfigurarea sufletului său cu ocazia **pelerinajului întreprins la Ierusalim** (anii 1932-1933); acest moment a însemnat pentru ea nu doar vizitarea Locurilor Sfinte, ci ocazia unui parcurs spiritual: a urmărit pașii lui Iisus, L-a întâlnit în fiecare colțișor din Țara Sfântă, așa cum îl indicau Evangheliile. Aici, ea s-a rugat și s-a documentat, a alcătuit singură hărți ale unor locuri biblice, dar mai presus de toate, s-a umplut de o bucurie și o dorință puternică de a spune și altora cine este Iisus și de ce fără El viața nu are sens; în Țara Sfântă a luat hotărârea de a scrie Dicționarul Biblic: *„numai amintirea locurilor nu ajunge. Acei pași ai Fiului lui Dumnezeu trebuie urmăriți, învățați, pătrunși, explicați prin istorisirea evangheliștilor"*. Schimbarea se petrecuse în sufletul ei. *„De atunci*, spune ea, *Biblia mi-a stat mereu deschisă pe masă"*. În ziua Învierii, fusese martora pogorârii Luminii Sfinte și văzuse, cu altă ocazie, Giulgiul din Torino. De acum, sufletul i se umpluse de lumină și râvnă, simțea nevoia să împărtășească și altora bucuria credinței.

Pelerinajul în Israel și apoi **întâlnirea cu membrii Rugului Aprins** au dus la convertirea ei profundă. A devenit ucenică a părintelui Sofian Boghiu, iar restul vieții sale l-a trăit sub semnul unei credințe puternice și a unui excepțional simț al providenței. La slujbele de la Antim participa cu evlavie, iar la conferințe cu interes.

Din nefericire, instalarea regimului comunist a însemnat pentru Olga Greceanu pierderi de mare anvergură: i s-au confiscat bunurile și proprietățile și i s-a luat și dreptul de semnătură. În perioada comunistă, întrucât era marginalizată, s-a implicat cu multă pasiune în restaurarea de monumente bisericești și icoane.

La 86 de ani, Olga Greceanu era pe schela Schitului Darvari, unde restaura fresca originală. Vârsta nu avea importanță pentru ea. La sfârșitul lucrărilor a coborât, spunând că se simte obosită, după care s-a retras în atelier. Acolo a și fost găsită mai târziu, după ce-și începuse odihna fără sfârșit.

A scris un monumental dicționar de teologie, publicat postum (la aproape 50 de ani de la încheierea lui) sub titlul *„Mărturie în cuvânt și chip. Vocabular al credinței și vieții spirituale"*. Acestei lucrări i-a dedicat peste trei decenii din viața sa. Cele peste 1400 de articole însoțite de 500 de desene, de-a lungul celor aproape 2250 de pagini de manuscris, se oferă cititorilor într-un mod elaborat, un stil elegant, dar și cate-hetic. *Cuvântul înainte* este semnat de însuși Patriarhul Daniel.

Chipuri luminoase



Sfinții Mucenici Antonie, Ioan și Eustatie – ocrotitorii Lituaniei

Aceşti mucenici, fraţi după trup, erau din Vilnius, cetatea Lituaniei, unde oamenii acelei ţări se închinau focului. Venind în Litva un preot, anume Nestor, de la acela au primit dumnezeiescul Botez. Apoi ei petreceau viaţă cuviincioasă creştinească şi slujeau voievodului Litvei, dar îşi tăinuiau înaintea lui creştineasca credinţă. Însă n-au putut s-o tăinuiască mult, pentru că n-au voit să se asemene altora, nici să-şi tundă capul şi barba, precum le tundeau păgânii, nici să mănânce carne în zile de post, nici să facă altă întinare potrivnică creştinătăţii.

Fiind întrebaţi odată de voievod, pentru ce nu urmează obiceiurilor celor vechi ale litvenilor, ei au mărturisit cu îndrăzneală că sunt creştini. Iar voievodul îi silea să se lepede de creştinătate şi să mănânce cărnurile cele puse înaintea lor pe masă. Dar ei cu tărie n-au voit să guste din cărnuri, de vreme ce atunci era zi de post. Deci, a poruncit voievodul ca să-i închidă într-o temniţă întunecoasă, în care ei cu veselie, nu ca în temniţă, ci ca la o împărăţie au mers, bucurându-se şi mulţumind lui Dumnezeu că s-au învrednicit a pătimi pentru Sfântul Lui nume.

Petrecînd ei în temniţă un an, lui Ioan i-a slăbit tăria sufletească, speriat de chinurile temniţei, înfricoşându-se de munci. Apoi a trimis la voievod rugăminte ca să-l libereze din închisoare, făgăduind că va împlini toate poruncile aceluia. Iar voievodul, bucurându-se, a poruncit să -i libereze pe amândoi şi i-a rânduit în cea dintâi slujbă. Drept aceea Ioan se asemăna păgânilor, făcând obiceiul lor şi împlinind voinţa voievodului, dar în inima sa ţinea creştinătatea. Iar Antonie nicidecum nu şi-a schimbat creştinescul obicei, ci fără temere făcea ceea ce se cade adevăratului creştin a face; iar pe Ioan îl ocăra pentru a lui nevrednicie şi teamă şi îl sfătuia în tot chipul să vină la pocăinţă şi, neînfricoşându-se de chinuri, iarăşi să mărturisească pe Hristos în public.

Într-o vreme, când, după obicei, amândoi fraţii stăteau înaintea voievodului, Ioan mânca cărnurile ce i se dădeau lui, fiind zi de post, iar fericitul Antonie nici nu voia să guste, mărturisind că este creştin. Deci, iarăşi din porunca voievodului l-a închis în temniţă; iar Ioan era într-o ocară de la toţi, neiubit de creştini ca un călcător de lege, iar de păgâni ocărât ca un nestatornic. Drept aceea şi-a venit în simţire Ioan şi din a sa cădere a început a se căi cu lacrimi. Şi apropiindu-se de cel mai înainte zis, presbiterul Nestor, l-a rugat să fie mijlocitor pe lângă fratele său, ca să-i ierte greşeala lui şi să-l primească în împărtăşirea sa, cu adevărat căindu-se. Antonie a primit cu dragoste cuvintele fratelui său.

Într-o zi, Ioan slujea voievodului şi văzând cuviincioasă vreme, a luat îndrăzneală şi s-a mărturisit fără temere că este creştin. Îndată din porunca voievodului l-au rănit şi toţi cei ce erau acolo cu sălbăticie l-au bătut mult cu mâinile şi cu beţele şi în temniţă l-au aruncat. Aici văzându-l Antonie, s-a umplut de negrăită bucurie. Şi petreceau amândoi în temniţă, preaslăvind pe Dumnezeu, unde s-au împărtăşit şi cu Preacuratele şi de viaţă făcătoarele lui Hristos Taine de la cel mai înainte preot.

Iar după câţiva ani pe Sf. Antonie l-au osândit la moarte înjositoare, ca pe un făcător de rele, adică de un copac să fie spânzurat. Iar Sf. Ioan a rămas în temniţă, pentru că aşteptau păgânii să-l amăgească. Dar după ce l-au văzut neschimbat întru sfânta credinţă şi cu îndrăzneală propovăduind chiar în temniţă pe Hristos, la aceeaşi moarte, ca şi mai înainte pe fratele său, osândindu-l, în acelaşi an prin sugrumare l-au omorât, de acelaşi stejar spânzurându-l. Iar trupurile lor cele sfinte, credincioşii le-au îngropat la un loc de cinste.

După aceasta a pătimit fericitul Eustatie. Acesta era tânăr de ani, însă prin bărbăteasca vitejie pe mulţi îi covârşea. Şi era frumos la faţă, dar mai frumos cu sufletul şi cu înţelegerea. Petrecea cinstită viaţă în post şi rugăciuni, săvârşind toată fapta bună. Însă şi acesta slujea voievodului. Într-o vreme, văzându-l voievodul, l-a întrebat: „Oare eşti creştin?" După ce s-a mărturisit creştin pe faţă, voievodul s-a umplut de mânie şi, vrând să întoarcă pe sfânt de la gândul lui cel bun, mai întâi îl silea să mănânce carne, iar el nu voia să mănânce. Dar nici cu ochii n-a vrut să se uite la ea, pentru că era postul cel dinaintea Naşterii lui Hristos. Aceasta văzând-o voievodul, mai mult s-a aprins de mânie şi a poruncit ca să-l bată cu toiege de fier fără de milă pe tânăr. Iar el, nu numai că nu se văita, nici suspina şi nici nu vărsa lacrimi; ci mai vârtos mulţumea lui Dumnezeu, că l-a învrednicit a pătimi pentru numele Lui cel Sfînt.

După aceasta, văzând voievodul că nimic nu sporeşte, a osândit pe mucenic la moarte, poruncind să-l spânzure de acelaşi stejar, de care într-acelaşi an au fost spânzuraţi cei doi Sfinţi Mucenici, Antonie şi Ioan.

Iar după câtăva vreme înmulţindu-se creştinii în cetatea aceea, au rugat pe voievod să le dea lor acel loc, în care cei trei mucenici au murit pentru Hristos. Apoi tăind acel stejar, au zidit o biserică în numele Preasfintei Treimi; iar unde era stejarul, acolo au aşezat dumnezeiescul prestol şi au adus într-acea biserică moaştele sfinţilor mucenici: Antonie, Ioan şi Eustatie, întru slava lui Dumnezeu. Amin.

Lecţia istoriei



Dezlegarea prezentului

PRIN ÎNȚELEGEREA TRECUTULUI (9)

Preot Ștefan

Cum a fost cu putință să apară pe fața pământului aceste ideologii, în care noi am stat 45 de ani, iar rușii mult mai mult?

Dar ce înseamnă ideologie? Conform dicționarelor, ideologiile sunt *constelații de credințe și expresii cu încărcătură simbolică, prin care lumea este prezentată, interpretată și evaluată într-un mod menit să mobilizeze, să orienteze, să organizeze și să justifice anumite modalități sau direcții de acțiune și să anatemizeze altele*.

Când are omul nevoie de aceste ideologii? De ce au apărut ele? **Ideologiile au apărut pe mormântul credinței creștine.** Virgil Gheorghiu, autorul romanului „Ora 25", spune acest cuvânt: *„Speranța este o iarbă care crește chiar și pe morminte"*. Când ideea creștină nu a mai avut putere, omul a căutat soluții. El nu a mai crezut în soluția divină, soluția credinței, soluția-Hristos.

Ce face ideologia? Ideologia încearcă să răspundă celor mai profunde întrebări ale omului și intră în cele mai adânci aspecte ale vieții sale, încercând să le rezolve. Care sunt aceste aspecte: *cine suntem? ce-i cu noi aici? ce trebuie să facem? pentru ce să răbdăm toate?*

Dacă te întrebi *cine suntem?* și nu știi să răspunzi cu cuvintele credinței creștine, trebuie să găsești altceva în loc. *Ce trebuie să facem?* Răspunsul ideologiilor a fost: să facem comunismul, să facem o lume mai bună, să facem sindicate.

După ce am trecut prin ideologia fascistă și prin cea comunist-ateistă, care au dominat secolul XX, azi trăim în ideologia consumismului și a bunului plac. Așadar, **nu am scăpat de ideologii**...

„Și am văzut și am auzit un vultur, care zbura spre înaltul cerului și striga cu glas mare: Vai, vai, vai celor ce locuiesc pe pământ!" (Apocalipsa 8, 13)

Conflagrațiile mondiale au fost stârnite de om, dar au provocat o și mai mare criză sufletească a omului. Ideologiile care au apărut după ele au încercat să afle rostul omului în lume: ce-i cu noi și ce trebuie să facem? Ideologiile au răspuns și au învățat pe oameni ce trebuie să facă.

În germene, alături de ele, deși nedeclarată încă, era ideologia consumismului și a bunului plac. Bazele ei nu s-au pus ca la comunism sau la fascism, care au intrat în istorie cu violență și un program politic. **Ideologia consumistă întâi face și apoi vorbește**. Exact ca tinerii de azi: întâi trăiesc în curvie și apoi mai văd ei...

Împreună cu ideologiile violent declarate, apare consumismul, care creștea și creștea. Fascismul a fost retezat în cea mai mare parte, comunismul a mers o bună vreme în istorie, spre viitorul luminos. Dar consumismul merge încet, gradat, bine așezându-se, pas cu pas. Cuceririle lui sunt statornice.

Toată lumea știa că ideologia comunistă este aberantă, toți ascultau planurile cincinale și nimeni nu le credea. Însă **consumismul** merge mercantil și foarte bine așezat, pentru „binele" omului, **având înfățișare de înger de lumină**, toleranță, ecumenism, înțelegere, pace. Comunismul a eșuat, până și capitalismul a fost biruit de consumism, căci fiul și-a mâncat tatăl.

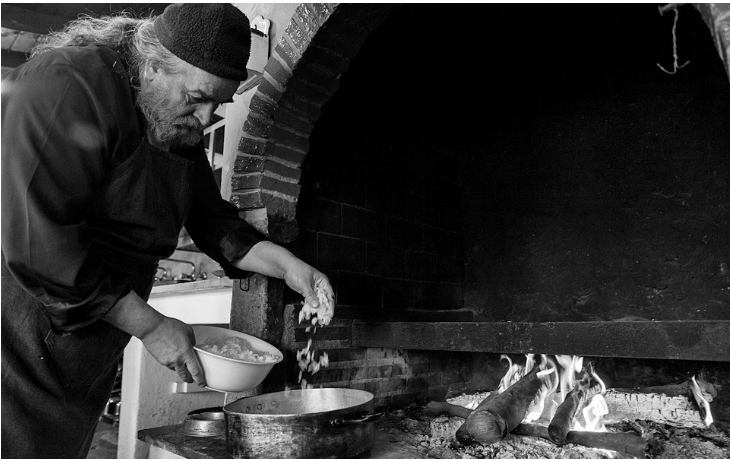
Apoi ideologia consumistă a ajuns să se organizeze, să se vădească. Ea se numește: Uniunea Europeană, Piața comună, Noua Ordine Mondială, Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional. Aceștia sunt pionii și zeii consumismului, cei care organizează toată lumea.

Deși nu s-a manifestat inițial ca ideologie, prin statute sau legi, **cu timpul consumismul a ajuns nu doar să coloreze legile, ci să pătrundă și gândirea oamenilor**. Gândul omului este tot mai lipsit de dragoste, neînduplecat, clevetitor, crud, neiubitor de bine, trădător, iubitor de plăceri. Acesta este vârful ideologiei consumiste, prin care se face un nou turn babilonic, pe meterezele căruia se va săvârși liturghia consumismului. Liturghia neagră a morții sufletului omenesc!

(va urma)

Cuvinte de întărire

Mâncarea cea cu RUGĂCIUNE



Odată, împăratul Teodosie cel Tânăr a ieșit să se preumble în împrejurimile Constantinopolului și, văzând coliba unor monahi, s-a oprit și a intrat la dânșii. Bătrânul l-a întrebat pe împărat dacă voiește să guste ceva.

- *Aș voi*, a răspuns împăratul.

Bătrânul a adus înaintea împăratului pâine, untdelemn, sare și apă. Împăratul a mâncat și a băut, apoi l-a întrebat pe bătrân:

- *Știi oare cine sunt eu?*

Monahul a răspuns:

- *Dumnezeu știe cine ești.*

- *Eu sunt împăratul Teodosie.*

Atunci monahul s-a plecat tăcut înaintea împăratului. Împăratul i-a zis:

- *Eu sunt împărat și fiu de împărat, dar crede-mă, în toată viața mea nu am mâncat nicicând bucate mai gustoase decât cele pe care le-am mâncat azi la tine.*

- *Știi oare de ce?* l-a întrebat bătrânul. *Pentru că noi, monahii,* ***gătim bucatele cu rugăciune și cu binecuvântare și pentru aceasta chiar și hrana cea mai amară ni se face dulce la gust****. La voi însă bucatele se gătesc cu multă osteneală și nu cereți binecuvântarea lui Dumnezeu; pentru aceea chiar și cele mai gustoase bucate se fac fără gust.*

Patericul ne învață



Un frate a întrebat pe Avva Pimen zicând:

Cum trebuie să fie cei din obște?

Și i-a zis lui Bătrânul:

Cel ce stă în obște este dator să-i vadă pe toți frații ca pe unul, apoi să-și țină gura și ochii. Și așa își va găsi odihna.